

מערך פעולה לעילוי נשמת רס"ם נריה שאער הי"ד.

מותאם לכל השבטים: נבטים -החדש.
שלום לכולם.

לצערנו התבשרנו ביום ראשון כ' בכסלו על לכתו של רס"ם נריה
שאער שנהרג על קידוש ה'.

מיבנה, לוחם בגדוד 6655 שבחטיבה 55 ('עוצבת חוד החנית'), נפל
בקרב במרכז רצועת עזה, בן 36 בנופלו.
משפחת בני עקיבא אפרידר אשקלון כואבים את כאבם של משפחת
שאער

ומשתתפת בצערם.

נרצה בעזרת ה' להמשיך ולהאיר את אורו של נריה ולהנציח את זכרו
על ידי שנקדיש את הפעולה הזאת לשני ערכים מרכזיים שבהם דגל.

נתינה:

שלב א: משחק - מניחים 3 פתקים בחדר שעל כל אחד כתוב:

1. פראייר

2. כל הכבוד אבל אני לא הייתי עושה זאת

3. אני איתך.

מקראים את המקרים הבאים וכל חניך צריך לעמוד ליד השלט שמשקף את דעתו.

המקרים: 1. בכל פעם שערך עושה קניות בסופר, הוא מסתכל בסלי הקניות של האנשים שסביבו ונותן לכל אילו שיש להם מעט מצרכים להיות לפניו.

2. יאיר מילא בפעם הראשונה בחייו טופס של 'מפעל הפיס' והוא זכה ב 2000 שח, והחליט לתת מתוך הסכום 1000 שח לאגודת "עזר מציון".

3. ביום שלישי הייתה פעולה בסניף בסגנון ערב עיתונים, בסוף הפעולה הקומונרית קראה למדריך, כל החניכים ניצלו את ההזדמנות וברחו, ורק גילה נשארה לנקות את החדר מהעיתונים.

4. לכתה הגיעה עולה חדשה שכמעט ואינה יודעת עברית, המורה בקשה מתנדבת שתשב לידיה ותעזור לה להתאקלם בכתה. דפנה שתמיד חלמה לשבת ליד דליה חברתה הטובה וסוף סוף השנה הן יושבות ביחד, דפנה מחליטה לעבור ליד העולה החדשה

שלב ב: הנתינה בנריה -

קטע שכתב חברו של נריה, אהרון מירמן:

"שמי אהרון מירמן, אני מכיר את נריה בדרך זו שנה דרך חברים מרחובות שלמדו בשדרות ומאז נהיינו חברים קרובים.
יש סיפור לכאורה קטן שקרה לפני יותר מאשר להצרכתי שהשאיר עלי רושם חזק ובגלל זה אני זוכר אותו עד היום.

יצאנו קבוצה יחסית גדולה של חברים לאכול במסגדה ונריה גם היה שם איתנו. אני לא ממש זוכר מה קרה אבל החברה לא היו מרוצים מהמנות ומהשירות וכשהגיע החשבון, מישהו הציע לא להשאיר בכלל טיפ כיון שלא מאני להם. אנחנו היינו צעירים ומתלהבים וכולם דרמו גם הרעיון הזה. שילמנו את החשבון ויצאנו מהמסגדה. אני זוכר שהייתה קצת מבוכה בדרך החוצה

כשראינו שהמלצר מבין שלא השארנו טיפ, אבל הרגשנו מאוד "צודקים" ולא "פרייארים".

הלכנו במורד הרחוב כמה מטרים ופתאום נריה חמק לנו ורץ חזרה כנימה כאילו ששכח משהו. אני חושב שלא הרבה חברה שמו לב לזה אפילו. הוא חזר אחרי כמה שניות והמשיך איתנו בלי לומר לומר מילה. אני חשדתי שהוא לא סתם חזר והתחלתי לחקור אותו. הוא ניסה להתחמק אבל כשראה שאני מבין הוא הודה שהוא חזר כדי להשאיר טיפ ולהתנצל בשמנו. הוא לא היה מוכן לומר לי כמה אבל היה ברור שהוא השאיר עבור כל השולחן.

המנשה הלכאורה קטן הדיה מאוד השכיף עלי וארס לי להפריך אותו מאוד. האופן שהוא נמדד על שלו ולא נכנע לאווירה הכללית, הרגישות שלו לאחרי הצורה שהוא גשה את זה בלי לנסות "לחנך" את אחרים, אבל יותר מהכל אני מרגיש שהוא ידע לזהות מתי אנחנו נשאבים לתוך משהו קטנוני שבמבט על מבינים שזה מטופש במיוחד בדברים שבן אדם לחברו. כאילו רצה ללמד אותנו "חבריה החיים קצרים, אני לא כאן להרבה זמן, אני לא מתכוון לבד בך אנרגיה על מריבות, אגו מיותרות, אם צריך אני אוותר" מתאגים אלייך מאוד אח יקר"

עוד קטעים שכתבו שרה גיסתו והדר אחותו הקטנה:

שרה גיסתו של נריה

נריה תמיד קיבל אותנו בחיוך והיה שואל: מה נשמע? משפיל מבט מבוויש, הכרנו 18 שנים והוא שמר על הביישנות שלו.

כשהייתי שואלת אותו יאללה נריה איזו כלה אתה מחפש, מה הסגנון? היה צוחק ועונה לי כשזה יהיה מתאים אני אכיר..

לפני 4.5 שנים הייתה בת מצווה לאליה, אחיינית שלו, כל הערב נריה החזיק על הידיים את אחינועם אחותה שהייתה תינוקת ולא הפסיקה לבכות בסוף האירוע ניגשה אליי המשפחה שלי אמרו לי, שמעי אין עליו. איזה לב!! איזה נשמה!! כזה היה נריה התחבר אליהם בגובה העיניים, זרם איתם, פינק אותם, כל מה שרק היו רוצות קנה להם.

הדר שלום - אחותו הקטנה

כל פעם שהאחיינים היו מגיעים שבת להורים הוא היה קונה מלא סוגים של גלידה בן אנד גריס ובבית היה גלידה קרמיסימו,

תמיד נריה היה מתעקש שהבת שלי (בת 3 כן?) כל גלידה תתקבל אצלה בברכה 😊) חייבת לטעום את כל הטעמים שהביא מבן אנד גריס כי זה הכי טעים ולא חלילה את הגלידה הפשוטה יותר קרמיסימו, תמיד היינו צוחקים על זה שכשהוא אחראי אז תמיד יהיה בשפע ובנדיבות במיוחד כשמדובר בפינוקים לאחיינים,

והוא היה כל כך שמח ומתרגש שהם מבסוטים ❤️

שלב ג: סיכום דיון-

*מהי נתינה?

*מיהו האדם שנותן מעצמו הכי הרבה בעולם?

מהי נתינה גדולה יותר-נתינה מתוך מצב שבו לא חסק לך או דווקא ממצב בו חסר?

מי נותן הכי הרבה למדינה שלנו?

{מטרת הדיון היא לעורר את החניכים למחשבה מעמיקה בנושא מעבר להגדרה הבסיסית, לכן לא עסקנו בתשובות ספציפיות.}

כיבוד הורים:

שלב א:משחק-

משחקים 2 מקלות. (שמים 2 מקלות על הריצפה וצריך לרוץ בניהם וכל פעם לגעת עם הרגל פעם אחת בין מקל למקל.

המסר מהמשחק - ההורים הם כמו המקלות הם המסגרת שלנו, ובלי המסגרת לא היינו יכולים לתפקד, וכמו שבמשחק אסור לזרוק על המקלות - ככה אסור להתחצף ולהתנהג לא יפה להורים שלנו.

שלב ב:קטע על נריה כיבוד הורים-

כותבת אחיינית של נריה, אליה:

נריה היה ידוע במסירות אין קץ שלו ובנדיבות אין סופית בעל צרכים רבים וכיבוד הורים גדול.

במהלך הקורונה כשחברים שלו היו נכאשים הרבה ויושאים שבתות ביחד נריה לא היה מאיץ מחשש להדביק את ההורים שלו, כמה שחבריו התחננו וניסו להציץ את כל הרציונות רק כדי שיוכלו להיפגש הוא לא היה מוכן לקחת את הסיכון.

כשבתא שלי הייתה מאושפעת לפני מספר שנים הוא היה תמיד לצידה מהעבודה היה מאיץ ולא נואב עד שהיא לא נרדמת ככה במשך חודשיים.

כשהיה נקרא למילואים היה מתייצב מייד, לא היה מוכן לבטל אפילו פגם אחת, גם אם קבע חופשה מראש היה מבטל הכל כדי להגיע למילואים גם במלחמה הדאת כבר

בשבת בצהריים יצא

כל דבר שקנה או גשה דה היה מכל הלב, אני בתור אחיינית שלו דכיתי שהוא דוד שלי, הוא היה אוהב ודואג לנו כאילו אנחנו הברנות שלו, בכל שבת שהיינו מאגיס היה קונה את הגלידות הכי שוות, משחק איתנו, מקשיב לנו, היה חשוב לו להיות מקורב בחיים שלנו. בימי

הולדת היה אפילו דואג להדכיר לנו לבחור מתנה ותמיד הכל היה ברוחב לב.

נריה היה פשוט ונרני, המון מגשים שלו גילנו רק לאחר מותו, במהלך השבועה.

הייתי רוצה שילמדו ממנו את הפשטות והנדיבות שלו וכמובן את הכיבוד הורים.

יהי זכרו ברוך

אמא של נריה כותבת:

נריה הבן האחד והיחיד

מיוחד במינו.

אם היתה לו משימה גשה אותה בצורה הכי מדויקת

תמיד דאג לכולם. דרש בשלום כולם.

כל יום חמישי היה שואל אותי:

" אמא מי מאיץ לשבת?"

כשהייתי אומרת השבת נהיה לבד היה מאוכזב.

כל בוקר הייתי רואה אותו יוצא לעבודה ולקראת הערב היה שב.

כשנכנס היה אומר "שלום"

ומיד שאל:

אמא איך עבר עליך היום?

מחייך ומברך לשלום בדרך ארץ את החברות שהיו אצלי.

נוח בשלום ילד אוהב

דה היה נריה.

סיכום פעולה:

עושים סבב-כל אחד לוקח על עצמו תכונה מנריה לחזק
בעצמו .

נאמר ביחד פרק תהילים לעילוי נשמת נריה ז"ל
ולרפואת כל הפצועים .
והחזרת כל החטופים.

תהילים פרק קכא

א שיר, למעלות:

אֶשׂא עֵינַי, אֶל-הַהָרִים -- מֵאֵן, יֵבֵא עֲזָרִי.
ב עֲזָרִי, מֵעַם יְהוָה -- עֲשֵׂה, שָׁמַיִם וָאָרֶץ.
ג אֶל-יְתוֹן לְמוֹט רַגְלָךְ; אֶל-יָנוּם, שִׁמְרֶךָ.
ד הֲנֵה לֹא-יָנוּם, וְלֹא יִישָׁן -- שׁוֹמֵר, יִשְׂרָאֵל.
ה יְהוָה שִׁמְרֶךָ; יְהוָה צִלְּךָ, עַל-יַד יְמִינֶךָ.
ו יוֹמָם, הִשְׁמַח לֹא-יִכָּפֵה; וַיֵּרַח בְּלִילָה.
ז יְהוָה, יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל-רָע: יִשְׁמֹר, אֶת-נַפְשֶׁךָ.
ח יְהוָה, יִשְׁמֹר-צִאתְךָ וּבואְךָ -- מֵעַתָּה, וְעַד-עוֹלָם.

